

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-307/17-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 26. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/467, urbroj: 401-01/03-17-05 od 17. listopada 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkom 1. izreke poništeno je rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak broj: 08/2017 od 5. lipnja 2017. Točkom 2. izreke djelomično se odobrava D. J. pravo na pristup preslikama Ugovora o kreditu od 21. prosinca 2016., sklopljenog između Hrvatske banke za obnovu i razvitak i L. d.d., Ugovora o kreditu od 21. prosinca 2016. sklopljenog između Hrvatske banke za obnovu i razvitak i Z. d.d., Ugovora o kreditu od 21. prosinca 2016. sklopljenog između Hrvatske banke za obnovu i razvitak i P... V. – m. i. d.d. i Ugovora o kreditu od 21. prosinca 2016. sklopljenog između Hrvatske banke za obnovu i razvitak i J. d.d., na način da se na istima prekrije broj ugovora o kreditu, te od instrumenta osiguranja da se prekriju podaci o nekretninama na kojima je upisano založno pravo u korist Hrvatske banke za obnovu i razvitak, te od posebnih obveza korisnika kredita i sudužnika da se prekriju podaci o nekretninama na kojima će se provesti upis „pozitivne“ zabilježbe. Točkom 3. izreke odbija se zahtjev D. J. u preostalom dijelu kao neosnovan, te se nalaže Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja (točka 4. izreke).

Tužitelj osporava rješenje tuženika te u bitnome ističe kako je osnovan Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06., 25/13. – dalje: Zakon o HBOR-u), kao posebna financijska institucija, odnosno kao razvojna izvozna banka s ciljem poticanja razvitka hrvatskog gospodarstva, međutim, izričitom odredbom članka 4. navedenog Zakona jasno se i

precizno navodi kako je HBOR osnovan posebnim zakonom, te je Zakon o HBOR-u *lex specialis*. Navodi da se donošenjem Zakona o kreditnim institucijama (dalje: ZOKI) na poslovanje tužitelja primjenjuju i odredbe ZOKI-a o bankovnoj tajni. Smatra da je tuženik, kao prvo, u donosu na postavljeni zahtjev trebao primijeniti Zakon o HBOR-u, koji kao *lex specialis* ima prednost u primjeni u odnosu na Zakon o pravu na pristup informacijama (dalje: ZPPI), a pogotovo u odnosu na članak 16. stavak 3. ZPPI-a koji je zbog nedostatka definicije javnih sredstava podložan različitom tumačenju, a što još više umanjuje njegovu snagu u odnosu na izričite odredbe Zakona o HBOR-u. Ističe kako je tuženik uzeo u obzir samo pojedine odredbe Zakona o HBOR-u (tuženik se poziva na članak 1., 2., 8. i 10.) koji se odnose na to da je HBOR u vlasništvu RH, da Republika Hrvatska jamči za obveze HBOR-a te da HBOR primjenjuje propise o državnim potporama, kako bi njima pokušao opravdati davanje prednosti javnom interesu. Tužitelj navodi da je točno da je HBOR osnovala Republika Hrvatska koja uplaćuje temeljni kapital iz državnog proračuna i jamči za obveze HBOR-a te da se određena sredstva vezano uz potpore vraćaju HBOR-u, sukladno članku 12. stavku 3. Zakona o HBOR-u, no to samo svjedoči o prvenstvenoj primjeni Zakona o HBOR-u u odnosu na ostale propise. S obzirom da tuženik spominje Ustavom Republike Hrvatske zajamčeno pravo na pristup informacijama, ističe kako Ustav istovremeno i postavlja granice dostave informacija, te navedeno pravo nije apsolutno i jedino pravo koje se štiti Ustavom, ono je samo jedno od zaštićenih osobnih i političkih sloboda i prava, koje je, moguće ograničiti, a u članku 38. stavku 4. jasno je određeno kako ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerno naravi potrebe za ograničenjem, a propisuju se zakonom, što je u konkretnom slučaju ograničeno ZOKI-em. U pogledu navoda tuženika o potrebi kontrole HBOR-ovog poslovanja, ističe kako je to regulirano samim Zakonom o HBOR-u i to njegovim člankom 22. na način da reviziju financijskih izvještaja obavljaju revizorska društva koja za svaku poslovnu godinu izabire Nadzorni odbor. Za reviziju poslovanja i financijskih izvještaja HBOR-a nadležna je državna revizija, a Republika Hrvatska, pored imenovanih poslovnih revizija, putem državne revizije, Nadzornog odbora, te u konačnici Hrvatskog sabora kontrolira poslovanje i financijska izvješća tužitelja, a osim toga godišnja financijska izvješća za svaku poslovnu godinu redovito se objavljuju te su dostupna cjelokupnoj javnosti.

Tužitelj nadalje navodi da je za njega poštivanje bankovne tajne obvezno bez obzira na činjenicu što se (dijelom) financira iz državnog proračuna, a isto je također izrijeком određeno i drugim zakonima. Tužitelj ukazuje na Zakon o financijskom osiguranju („Narodne novine“ 77/07. i 59/12.), te navodi da je očito da svi subjekti financijskog tržišta prilikom ugovaranja određenih instrumenata osiguranja, kao uvjet valjanosti posla, moraju dobiti navedene suglasnosti za priopćavanje podataka koji su sukladno ZOKI-u zaštićeni bankovnom tajnom. Iz toga je nadalje očito, da je, osim Zakona o HBOR-u i sukladno izričitim odredbama Zakona o financijskom osiguranju u obvezi se pridržavati propisa o bankovnoj tajni. Bez obzira na pravnu prazninu u ZPPI-u, u pogledu definicije javnih sredstava, postoji zakon koji suprotno mišljenju tuženika jasno uređuje zaštitu tajnih podataka čak i u slučajevima financiranja javnim sredstvima, a radi se o Zakonu o transparentnosti tokova javnih sredstava („Narodne novine“ 72/13., 47/14. – dalje: ZTTJS) kojim je u pravni sustav Republike Hrvatske preuzeta Direktiva Europske komisije 2006/111/EŽ od 6. studenog 2016. Tuženik je, s obzirom na navedenu prazninu iz ZPPI-a, ako je imao eventualnih dvojbi u vezi primjene relevantnih odredbi Zakona o HBOR-u i odredbi članka 156. ZOKI-a o bankovnoj tajni, treba uzeti u obzir jasne odredbe ZTTJS-a prema kojima čak i u slučaju financiranja poduzetnika javnim sredstvima ti poduzetnici imaju pravo na oznaku zaštite tajnosti traženih podataka. Iz istih očito proizlazi da vezano uz raspolaganje javnim sredstvima od strane navedenih poduzetnika nema automatizma u dostavljanju tajnih podataka. Naglašava da se ZTTJS odnosi samo na pojedine poduzetnike te samo njima određuje i može odrediti zaštitu tajnosti podataka, a kako krug poduzetnika koje HBOR kreditira prelazi krug poduzetnika iz ZTTJS-a,

odnosno nije ograničen na određene (javne) poduzetnike iz ZTTJS, tim više onda i privatni poduzetnici (dakle, i oni u kojima država nema vlasništvo niti su poduzetnici s posebnim ovlastima) očito trebaju imati pravo na zaštitu podataka koji su bankovna tajna. Tužitelj nadalje ističe da je Europska unija UFEU-om osnovala Europsku investicijsku banku (dalje: EIB) s posebnim zadacima u financiranju određenih projekata te su njeni zadaci određeni u članku 309. UFEU. Sukladno članku 308. članice EIB-a su države članice koje uplaćuju određeni iznos u temeljni kapital EIB-a te i Republika Hrvatska uplaćuje određeni iznos sredstava u kapital. Tužitelj pojašnjava kako iz izričite norme članka 15. stavka 3. UFEU proizlazi izuzeće za EIB od otkrivanja povjerljivih podataka u odnosu na odobrene kredite, odnosno jamstva, a na što upućuju i Upute za nositelje projekata i partnere u vezi s Politikom transparentnosti grupacije EIB-a. Tužitelj pojašnjava kako je očito da EIB ima dvojaku ulogu, s jedne strane on je tijelo EU, a s druge strane financijska institucija, te je također i tužitelj financijska institucija EU, koja svoje specifične ciljeve ostvaruje odobravanjem kredita i jamstava te tada javnosti ne otkriva podatke zaštićene poslovnom i profesionalnom tajnom, a ujedno je tijelo javne vlasti po ZPPI-u. Članak 339. UFEU navodi kako članovi institucija Unije, članovi odbora te dužnosnici i ostali službenici Unije ne smiju, čak ni nakon prestanka njihove dužnosti, otkrivati one podatke koji su obuhvaćeni obvezom čuvanja profesionalne tajne, a osobito podatke o poduzećima, njihovim poslovnim odnosima ili troškovima. Iz navedenog je sasvim očito kako postoji zabrana otkrivanja zaštićenih podataka za EIB, kao financijske institucije EU, a osobito podatke o poduzećima, njihovim poslovnim odnosima i troškovima. Ista obveza za navedene subjekte, te subjektivno pravo na zaštitu podataka postoji i u članku 157. stavka 2. ZOKI-a. Tužitelj se u tužbi nadalje poziva na pravila o transparentnosti EIB te navodi kako javnost ima pristup svim informacijama EIB-a osim onima za koje postoji osnovan razlog za odbijanje zahtjeva, odnosno da je EIB, kao tijelo javne vlasti, te financijska institucija provodeći transparentnu politiku u odnosu na dokumente kojima raspolaže, u obvezi poštovati bankovnu tajnu, te EIB primjenjuje uobičajene bankovne standarde. Tužitelj smatra kako sud trebao uzeti u obzir odredbe UFEU na koje se poziva u tužbi te statut EIB te zaključno ističe kako se bez obzira na uplatu javnih sredstava država članica u kapital EIB-a ne može tražiti informacije koje podliježu ograničenjima u dostupnosti informacijama. Tužitelj navodi kako na svojim internetskim stranicama objavljuje sve podatke, uz ograničenje iz članka 10. stavka 2. ZPPI-a, a navod tuženika da interes javnosti medija vezano uz poslovanje društva A. d.d. nadilazi ograničenja iz članka 156. ZOKI-a nije točan, jer interes javnosti na koji se tuženik poziva ne opravdava eventualno kršenje pozitivnih propisa. U odnosu na pozivanje tuženika na presudu ovoga Suda poslovni broj: UsII-101/15 od 2. rujna 2015. ističe da je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske podnijelo zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti navedene presude očito zauzimajući stav da postoji dovoljno osnova u prilog njemu istaknutih navoda, te presuda ovoga Suda nije i ne može se smatrati oglednim primjerkom po kojem bi tuženik trebao donositi presudu budući da Vrhovni sud Republike Hrvatske o istom još nije odlučio. Smatra da navedeni razlozi čine rješenje nezakonitim, te predlaže ovom Sudu da zakaže raspravu i donese presudu kojom se usvaja tužbeni zahtjev tužitelja i poništava rješenje tuženika, a samo podredno, u slučaju da sud ne odluči u ovoj upravnoj stvari na navedeni način tužitelj predlaže donošenje presude kojom se usvaja tužbeni zahtjev tužitelja i poništava u cijelosti rješenje tuženika, te se predmet vraća tuženiku na ponovno odlučivanje. Ukoliko ovaj Sud predmet vrati tuženiku na ponovno odlučivanje predlaže da ujedno naloži tuženiku da u postupku pravilno utvrdi činjenično stanje i pravilno primijeni sve relevantne propise navedene u ovoj tužbi, te donese na zakonu utemeljenu odluku.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga iz osporenog rješenja i u bitnome ističe kako se Zakon o HBOR-u, a pogotovo ZOKI ne može u konkretnom slučaju uzeti kao *lex specialis* obzirom da bi se pravno načelo (*lex specialis derogat legi generali*) moglo primijeniti jedino kada u materijalno pravnim odredbama ZPPI-a ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na postojanje

bankovne tajne. Obzirom na to da navedeno izuzeće postoji u članku 15. stavku 2. točki 1. ZPPI-a razvidno je kako ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela, jer ZPPI uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno Zakonom o kreditnim institucijama, uz obvezno provođenje testa razmjernosti i javnog interesa, ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Ističe kako nije istinita tvrdnja tužitelja kako očito ne postoji izuzetak od bankovne tajne, budući da je člankom 157. stavkom 3. točkom 25. ZOKI-a propisano kako se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi u slučaju kada je to propisano drugim zakonom. Drugi zakon je u ovom slučaju ZPPI, koji u članku 16. stavku 3. predviđa dostupnost informacija o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, a budući da tužitelj nesporno raspolaže javnim sredstvima tuženik je riješio kao u izreci rješenja. Tuženik smatra kako ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, odnosno da ne postoji pravna praznina u pogledu definicije „javna sredstva“ s obzirom na to da tužitelj raspolaže proračunskim sredstvima koja su nedvojbeno javna sredstva. Zakonom o transparentnosti tokova javnih sredstava, koji tužitelj spominje kao primjer, uređuje se transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika, odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima. Dakle, uređuje se jedan segment javnih sredstava i to između određenih korisnika javnih sredstava, a ne sva javna sredstvima i ne između svih korisnika javnih sredstava, stoga odredba iz navedenog Zakona o mogućnosti zaštite tajnih podataka ni na koji način ne može utjecati na tumačenje članka 16. stavka 3. ZPPI-a, prvenstveno zbog svoje općenitosti, specifičnosti konteksta dostave određenih podataka Ministarstvu financija, ali i usklađivanja sa spomenutom Direktivom u kojoj se spominje mogućnost čuvanja poslovne tajne. Smatra kako je potpuno nepotrebno tužiteljevo navođenje propisa koji se odnose na Europsku investicijsku banku i posljedično Ugovora o Europskoj uniji i Ugovora o funkcioniranju Europske unije, budući da je ZPPI usklađen s europskom pravnom stečevinom i Ustavom RH te predstavlja dio pozitivnog pravnog poretka Republike Hrvatske. Smatra da je neosnovan pokušaj tužitelja da analogijom izjednači poziciju Europske investicijske banke i tužitelja jer se radi o dvije potpuno drugačije institucije na koje se primjenjuju različiti propisi – drugim riječima tužitelj predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, koje raspolaže javnim sredstvima i koje je u tom slučaju obvezno postupati sukladno odredbi članka 16. stavka 3. navedenog Zakona. U odnosu na navode tužbe da se tuženik nije pozvao na odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka, ističe da je navedenim Zakonom općenito reguliran institut poslovne tajne, pa je s obzirom na zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI, trebalo utvrditi preteže li javni interes za traženim informacijama ili potreba prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik ponovno ukazuje na presudu ovoga Suda, te iz navedenih razloga predlaže da se odbije tužba i potvrdi rješenje tuženika.

Zainteresirana osoba D. J. iz Z., iako uredno pozvan nije dostavio odgovor na tužbu.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima odgovor tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje, nakon čega je ocijenio da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je rješenjem tužitelja, Hrvatske banke za obnovu i razvitak od 17. listopada 2017. odbijen zahtjev D. J. za pristup informacijama za dostavom scenova ugovora o kreditiraju iz prosinca 2016. između HBOR-a i tvrtki Z., L., P... V. i J. temeljem odredbe članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama s obrazloženjem da prevladava potreba zaštite bankovne tajne korisnika kredita.

Prema ocjeni ovoga Suda tuženik je pravilno postupio kada je poništio navedeno rješenje, te djelomično odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup informacijama na način kako je to naprijed navedeno.

Prema odredbi članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15. – dalje ZPPI-a) propisano je da su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj ili pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona.

Člankom 15. stavkom 2. točkom 2. navedenog Zakona propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno Zakonu. Stavkom 3. točke 1. članka 15. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako postoje osnove sumnje da bi njezino objavljivanje onemogućilo učinkovito, neovisno i nepristrano vođenje sudskog, upravnog ili drugog pravno uređenog postupka, izvršenje sudske odluke ili kazne.

Prema odredbi članka 16. stavka 1. ZPPI-a, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. ovoga Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. ovoga Zakona, po prethodno pribavljenom mišljenju Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Prema odredbi članka 16. stavka 3. ZPPI-a informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne su javnosti i bez provođenja postupka iz stavka 1. navedenog članka osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

S obzirom na sadržaj predmetne informacije koju je zatražila zainteresirana osoba te imajući u vidu položaj i cilj Hrvatske banke za obnovu i razvoj sukladno Zakonu o Hrvatskoj banci za obnovu i razvoj ovaj Sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika kojim je poništeno rješenje tužitelja, a kojim rješenjem je zainteresiranoj osobi uskraćeno pravo na informaciju, te je tuženik dao valjano obrazloženje za svoju odluku u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.).

Kako je nesporno da sredstava iz državnog proračuna spadaju u javna sredstava to osnovano tuženika smatra da je kontrola korištenja sredstava iz državnog proračuna u interesu svih građana te zainteresirana osoba kao i svaka druga ima pravo saznanja o potrošnji javnih sredstava koje bi radi transparentnosti rada tijela javne vlasti trebale biti dostupne što u konačnici dovodi do toga da se novac iz državnog proračuna koristi za javno dobro.

Prigovor tužitelja da se na njega ne primjenjuje odredba članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama što povezuje s nepostojanjem zakonske definicije „javnih sredstava“ nije osnovan. Naime, Zakonom o transparentnosti tokova javnih sredstava uređuje se transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima. Tužitelj kao razvojna i izvozna banka u 100-postotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovan je sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka hrvatskog gospodarstva, a njegov položaj, poslovi, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske

institucije uređeni su Zakonom o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.). Među ostalim, tim Zakonom je propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz državnog proračuna i da Republika Hrvatska jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Nadalje, propisano je da djelatnost i poslove iz članka 10. Zakona o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak tužitelj obavlja sukladno propisima o državnim potporama, u članku 7. Zakona o državnim potporama („Narodne novine“ 47/14.) propisano je da Vlada Republike Hrvatske oblikuje politiku državnih potpora Republike Hrvatske određujući njome prioritetne ciljeve i svrhu učinkovitog korištenja sredstava državnog proračuna Republike Hrvatske.

Stoga pravilno tuženik smatra da sredstva iz državnog proračuna Republike Hrvatske spadaju u javna sredstva i da se na tužitelja, kako tijela javne vlasti u takvim slučajevima primjenjuju odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a iz kojeg razloga tužitelj nije bio dužan provoditi test razmjernosti i javnog interesa. Slijedom navedenog ne može se ocijeniti osnovanim navod tužitelja da je u konkretnom slučaju trebao primijeniti odredbe ZOKI-a o bankovnoj tajni. Odredbom članka 157. stavka 3. točke 25. ZOKI-a propisano je kako se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi u slučaju kada je to propisano drugim zakonom, a upravo je odredbama ZPPI- a propisana dostupnost informacijama o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, dok je u drugim slučajevima propisanim tim Zakonom (članak 16. stavak 1. i 2) propisano provođenje tog testa. Nadalje, nije osnovani ni pozivanje tužitelja na Europsku investicijsku banku jer se kako to i osnovano tuženik navodi radi o različitim institucijama.

Iz svega navedenog proizlazi da je tuženik u predmetnom postupku pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio i protumačio materijalno pravo. Imajući na umu sadržaj tužbe te odgovora na tužbu i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog spora pa kako tužitelj i tuženik ne dovode u pitanje činjenično stanje, već primjenu materijalnog prava sud je riješio spor bez održavanja rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja za rješavanje predmetne upravne stvari.

S obzirom na navedeno Sud nalazi da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja tuženika, te sud nije našao osnove osporeno rješenje poništiti kao je to zatražio tužitelj, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

U Zagrebu 26. rujna 2018.

Predsjednik vijeća
Blanja Turić, v.r.